

ДОНАЛД БИСЕТ

ЗМЕЯТ И МАГЪОСНИКЪТ

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

Имаше едно време една планина, в която гореше буен огън. Там живееше магьосник на име Фуджи-сан. Той харесваше дома си.

— Тук е топло и уютно! — казваше и слагаше на печката чайника, за да си направи чай.

На километри от планината хората виждаха как парата от чайника излиза през една дупка на върха.

— Гледайте, Фуджи-сан вари чай! — викаха си те.

Един ден, както седеше на върха на планината и гледаше равнината в краката си, Фуджи-сан видя да се задава един змей.

— Ха, това е Ендрю! — рече си той. — Вероятно идва за чая.

Ендрю живееше с баба си в една пещера в подножието на планината.

Бабата на Ендрю беше много мила змеица и от всичко на света най-много обичаше чай. Но тя беше твърде стара да катери планината. Затова Ендрю реши да отиде вместо нея при магьосника и да го помоли за чаша чай.

Но колкото по-нагоре се изкачваше, толкова по-гореща ставаше земята под краката му. Накрая стана толкова горещо, че змеят не можа да продължи по-нататък и се върна в равнината. Отряза от едно дърво четири пръта и си направи кокили — по една за всеки крак. Сетне се качи на кокилите и отново пое нагоре. Този път не усещаше жегата под краката си, така че скоро стигна върха на планината.

Магьосникът се зарадва, че го вижда и го почерпи с чай и парче торта. Щом изяде тортата си, Ендрю разказа на Фуджи-сан колко обича чай баба му.

— Аз ще ти дам чаша чай за баба ти — рече магьосникът, — но докато се прибереш, той ще изстине.

Затова той връчи на змея един чайник, малко чай, чудесно зелено чайниче за запарка и няколко чаени чаши.

— Така е по-добре! Сега можеш сам да си правиш чай, когато поискаш.

— Много благодаря! — каза Ендрю. — Баба много ще се зарадва.

Точно преди да си тръгне, той се сети, че в пещерата няма на какво да свари вода за чая.

— Защо не вземеш малко огън от недрата на планината? — посъветва го магьосникът.

— Няма как да го нося — отвърна Ендрю. — Ръцете ми са заети с чайниците и чашите.

Магьосникът се замисли за миг и рече:

— Добре, ще направя една магия. Затвори очи, преброй до десет и вдишай дълбоко.

Ендрю направи, каквото му беше поръчано.

— Сега издишай — каза магьосникът.

Ендрю издиша с все сила и от устата му излезе огън. В началото змеят се закашля, но въпреки това беше много доволен.

— Сега съм истински дракон — извика той. — Истински огнедишащ дракон. Благодаря ти, Фуджи-сан.

След като се сбогува с магьосника, Ендрю се прибра в пещерата и напълни чайника с вода. После издиша малко огън към него и водата веднага завря, а той направи чай и предложи една чаша на баба си.

— Благодаря ти, Ендрю — рече тя. — С удоволствие бих изпила чаша чай!

От този ден, та до днес, когато драконите приключат да издишват огън в книжките с приказки, те се прибират у дома, наливат вода в чайника и правят чай за своите баби.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.